

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Katarzyna Jamrozy - Szponik

Protokolant Iwona Połczyńska

po rozpoznaniu dnia 24.07.2014 r., 11.09.2014 r., 6.11.2014 r., 18.12.2014 r. sprawy

S. D.

syna S. i T. z d. L.

Urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego to, że:

I. w bliżej nieustalonym dniu, w czerwcu 2012 roku w S. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd uprawnionego pracownika Banku (...) Oddział w S., co do swojego zatrudnienia w firmie PPHU (...) z/s w S., w ten sposób, że przedłożył jako autentyczne poświadczające nieprawdę i sfalszowane zaświadczenie o swoim zatrudnieniu w wymienionej firmie, czym usiłował doprowadzić Bank (...) do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi, poprzez zawarcie umowy pożyczki w kwocie 10.000 zł jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak zdolności kredytowej, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków z dnia 29 czerwca 2010 roku sygn. II K 200/10 za popełnienie czterech czynów odpowiednio z art. 281 kk, 13 § 1 kk w zw z art. 280 § 1 kk, 286 § 2 kk oraz 18 § 2 kk w zw. z art. 280 § 1kk, za które wymierzono mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 12 lutego 2010 roku do 29 czerwca 2010 roku i od 8 października 2010 roku do 15 marca 2012 roku, postanowieniem z dnia 15 marca 2012 roku warunkowo przedterminowego zwolnionego,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. w bliżej nieustalonym dniu, w czerwcu 2012 roku w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. P. (1) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd uprawnionego pracownika Banku (...) Oddział w S., co do swojego zatrudnienia firmie PPHU (...) z/s w S., w ten sposób, że przedłożył jako autentyczne sfalszowane zaświadczenia o swoim zatrudnieniu w wymienionej firmie, czym usiłował doprowadzić Bank (...) do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi poprzez zawarcie umowy pożyczki w kwocie 10.000 zł, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na brak zdolności kredytowej, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków z dnia 29 czerwca 2010 roku sygn. II K 200 /10 za popełnienie czterech czynów odpowiednio z art. 281 kk, 13 § 1 kk w zw z art. 280 § 1 kk, 286 § 2 kk oraz 18 § 2 kk w zw z art. 280 § 1 kk za które wymierzono mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 12 lutego 2010 roku do 29 czerwca 2010 roku i od 8 października 2010 roku do 15 marca 2012 roku postanowieniem z dnia 15 marca 2012 roku warunkowo przedterminowo zwolnionego,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. oskarżonego **S. D.** uznaje za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób:

- w bliżej nieustalonym dniu, w czerwcu 2012 roku w S. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd pracownika Banku (...) Oddział w S., co do swojego zatrudnienia w firmie PPHU (...) z/s w S., w ten sposób, że przedłożył jako autentyczne podrobione zaświadczenie o swoim zatrudnieniu w wymienionej firmie, czym usiłował doprowadzić Bank (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez zawarcie umowy pożyczki w kwocie 10.000 zł, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak zdolności kredytowej, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków we Wrocławiu z dnia 29 czerwca 2010 roku, sygn. akt II K 200/10 za popełnienie czynu z art. 281 kk na karę roku pozbawienia wolności, czynu z art. 13 § 1 kk w zw z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, czynu z art. 286 § 2 kk na karę roku pozbawienia wolności i czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, które to kary połączono i wymierzono oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 12 lutego 2010 roku do 29 czerwca 2010 roku i od 8 października 2010 roku do 15 marca 2012 roku,

- w bliżej nieustalonym dniu, w czerwcu 2012 roku w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. P. (1) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd pracownika Banku (...) Oddział w S. co do swojego zatrudnienia firmie PPHU (...) z/s w S., w ten sposób, że przedłożył jako autentyczne, podrobione zaświadczenie o swoim zatrudnieniu w wymienionej firmie, czym usiłował doprowadzić Bank (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez zawarcie umowy pożyczki w kwocie 10.000 zł, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak zdolności kredytowej, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków we Wrocławiu z dnia 29 czerwca 2010 roku, sygn. akt II K 200/10 za popełnienie czynu z art. 281 kk na karę roku pozbawienia wolności, czynu z art. 13 § 1 kk w zw z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, czynu z art. 286 § 2 kk na karę roku pozbawienia wolności i czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, które to kary połączono i wymierzono oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 12 lutego 2010 roku do 29 czerwca 2010 roku i od 8 października 2010 roku do 15 marca 2012 roku,

tj. występków z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. H. kwotę 826,56 zł (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. zwalnia oskarżonego S. D. od ponoszenia kosztów sądowych w tym opłaty, zaliczając wszelkie poniesione tymczasowo wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

II K 275/14

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału zgromadzonego w sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W czerwcu 2012r. S. D. udał się do banku (...) I Oddział w S. chcąc uzyskać pożyczkę w kwocie 10.000 zł. W tym celu przedłożył podrobione zaświadczenie o swoim zatrudnieniu w firmie PHU (...) z z/s w S.. A. J. (1), pracownik banku, wprowadziła dane osobowe S. D. do systemu komputerowego wraz z danymi wynikającymi z zaświadczenia, a po 10 minutach poinformowała oskarżonego o odmowie udzielenia wsparcia finansowego, z uwagi na negatywną weryfikację. Jednocześnie poradziła S. D., aby spróbował uzyskać kredyt wspólnie z inną osobą. Po jakimś czasie oskarżony ponownie zgłosił się w siedzibie banku, tym razem w towarzystwie (...). Obaj mężczyźni, posługując się

podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu S. D. w firmie PHU (...) z z/s w S., wspólnie złożyli wniosek o pożyczkę w tej samej wysokości. Zdolność kredytowa również i tym razem została przez bank negatywnie zweryfikowana.

Dowód: - zeznania A. J. (1) – k. 26-27, 271, 308-309,

- zeznania D. P. (1) – k. 36-37, 71-72, 356-357,

- zeznania K. P. – k. 22-24, 357,

- zeznania D. K. – k. 15-16, 45-46, 303,

- zaświadczenia o zatrudnieniu – k. 11,

- opinia biegłego z zakresu badania pisma – k. 56-57,

S. D. był uprzednio karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków we Wrocławiu z dnia 29 czerwca 2010 roku, sygn. akt II K 200/10 za popełnienie czynów z art. 281 kk, z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk, z art. 286 § 2 kk, 18 § 2 kk w zw. z art. 280 § 1 kk został skazany na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 12 lutego 2010 roku do 29 czerwca 2010 roku i od 8 października 2010 roku do 15 marca 2012 roku,

Dowód: - karta karna – k. 321,

- odpis wyroku – k. 47-48,

Oskarżony w środowisku sąsiedzim ma negatywną opinię, postrzegany jest jako osoba nadużywająca alkoholu i okradająca sąsiadów.

S. D. przebywał w warunkach izolacji więziennej od kwietnia 2013r. do lipca 2014r., gdzie stwarzał problemy wychowawcze i dyscyplinarne, nie przestrzegał przepisów regulaminu i porządku wewnętrznego. Wobec przełożonych zachowywał się lekceważąco i arogancko, wielokrotnie był karany dyscyplinarnie, w tym trzykrotnie umieszczony w celi izolacyjnej.

Dowód: - wywiad środowiskowy – k. 238-239,

- opinia o skazanym – k. 245

Oskarżony S. D. nie cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy, nie jest upośledzony umysłowo. Oskarżonego cechuje nieprawidłowo dysocjalnie ukształtowana osobowość, której wyrazem były trudności wychowawcze w wieku szkolnym, niechęć do nauki i stabilizacji życiowej, zachowania auto- i heteroagresywne, skłonności do odurzania się substancjami psychoaktywnymi, nieprzestrzeganie norm społecznych mimo ich prawidłowego pojmowania. W datach zarzucanych mu czynów oskarżony miał zachowaną zdolność rozumienia ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: - opinia sądowo-psychiatryczna – k. 97-97b

Oskarżony S. D. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W toku postępowania przygotowawczego odmówił składania wyjaśnień, natomiast złożył wniosek o skazanie go za zarzucane przestępstwa bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności. W trakcie postępowania międzyinstancyjnego, kwestionował swoją winę.

Sąd nadto zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne opisane na wstępie zostały przez Sąd poczynione w głównej mierze w oparciu o dowody z wyjaśnień oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym, w którym nie kwestionował swojej winy,

zeznania D. P. (1), A. J. (1), D. K. i J. G., a także z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Relacje wyżej wymienionych osób wskazują na okoliczności dwukrotnego posłużenia się przez oskarżonego podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu w firmie (...) w celu uzyskania kredytu w (...) oddziale banku (...). Korespondują one ze sobą, a także z dowodami z dokumentów, uzupełniając się nawzajem i tworząc pełny obraz okoliczności zdarzeń będących przedmiotem sprawy. Sąd nie dopatrywał się żadnych przesłanek do zakwestionowania prawdomówności i wiarygodności wyżej wymienionych świadków. Należy podkreślić, iż w postępowaniu przygotowawczym oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wniosek o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy.

Na szczególną uwagę zasługują zeznania D. P. (1), który konsekwentnie, na całym etapie postępowania utrzymywał, iż do banku udał się razem z S. D.. Nie sposób uznać, iż świadek chciał bezpodstawnie obciążyć oskarżonego, tym bardziej, iż treść jego wyjaśnień stała się podstawą do pociągnięcia również i jego do odpowiedzialności karnej. W świetle zeznań A. J. (1), zgodnie z którymi, oskarżony przed wizytą w banku w towarzystwie kolegi (D. P. (1)), usiłował również kilka dni wcześniej bezskutecznie uzyskać w banku wsparcie finansowe, nie można mieć wątpliwości, iż S. D. dopuścił się obu przypisanych mu przestępstw. Jednocześnie należy wskazać, iż nie potwierdziły się zarzuty bezpodstawnego obciążania oskarżonego przez A. J. (2), zastraszania go przez tą osobę oraz D. K.. Świadkowie ci zaprzeczyli wskazanym okolicznościom, a ich zeznania, wobec braku innych wiarygodnych dowodów przeciwnych uznano za zgodne z rzeczywistością. Jako takie przyjęto również zeznania J. G., który nie miał żadnej wiedzy na temat czynów będących przedmiotem tego postępowania.

Ostatecznie w trakcie postępowania nie udało się Sądowi poczynić ustaleń odnośnie tego, w jaki sposób S. D. wszedł w posiadanie podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu, a także, kto przedmiotowe zaświadczenie sporządził. D. P. (2) kwestionował fakt, aby to on przy okazji wykonywania prac remontowych u D. K., uzyskał pieczętki związane z prowadzoną przez D. K. działalnością gospodarczą.

Analizując zachowanie oskarżonego pod kątem znamion przypisanych mu przestępstw, należy wskazać, iż w niniejszym postępowaniu, Sąd związany był nie tylko granicami aktu oskarżenia, ale również zakresem zaskarżenia wyroku wydanego już w tej sprawie przez Sąd Rejonowy w Świdnicy w dniu 8 sierpnia 2013r. (poprzednia sygn. akt II K 471/13). Opisanym orzeczeniem S. D. zgodnie z zaproponowaną przez oskarżyciela kwalifikacją prawną, został skazany za czyny z art. 13 §1 kk w zw. z art. 286 §1 kk i z art. 297 §1 kk i z art. 270 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64§1 kk. Apelacja od powyższego wyroku została złożona jedynie na korzyść oskarżonego i w związku z powyższym Sąd ponownie rozpatrując niniejszą sprawę nie mógł orzec na niekorzyść S. D..

Sąd nie miał wątpliwości, iż oskarżony dwukrotnie swoim zachowaniem bezpośrednio zmierzał do uzyskania kredytu gotówkowego o wysokości wskazanej w zarzutach, wprowadzając przy tym w błąd uprawnionego pracownika banku co do swej zdolności kredytowej, wynikającej z faktu zatrudnienia i osiągnięcia określonej wysokości dochodów, udokumentowanej sfałszowanym zaświadczeniem. Nie pozostawia zdaniem Sądu wątpliwości, że oskarżony w inkryminowanym czasie nie miał zdolności kredytowej, którą byłby w stanie w inny sposób wykazać, gdyby tak bowiem było, nie uciekałby się do posługiwania się podrobionym dokumentem. W tych okoliczności nie można mieć wątpliwości, iż oskarżony dwukrotnie usiłował doprowadzić bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wypłacenie mu gotówki. Tym samym za każdym razem swoim zachowaniem wypełnił znamiona z art. 286 § 1 kk. Niemniej jednak z uwagi na negatywną weryfikację, S. D. dopuścił się tych czynów w formie usiłowania z art. 13 §1 kk.

Posługując się w toku procedur kredytowych podrobionym zaświadczeniem, jako autentycznym, oskarżony zrealizował również znamiona występku z art. 270 § 1 kk. Wskazane przestępstwo może być popełnione między innymi poprzez używanie jako autentycznego sfałszowanego dokumentu, któremu nadano pozory, że wynikająca z niego treść pochodzi od danego wystawcy. W orzecznictwie podkreśla się, że z podrobieniem dokumentu mamy do czynienia, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony. W istocie chodzi więc o nadanie jakiemś przedmiotowi (np. pismu) pozorów dokumentu w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy (por. wyrok SN z dnia 27 listopada 2000r., III KKN 233/98).

Należy podkreślić, iż poprzednio orzekający Sąd I instancji, uznał, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał również znamiona występku z art. 297 §1 kk, niemniej jednak nie zawarł w opisie czynu, iż dwukrotnie przedkładane przez oskarżonego podrobione zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego, co jest jednym ze znamion omawianego występku. W niniejszym postępowaniu, Sąd nie mógł poczynić w tym zakresie pozytywnych ustaleń, albowiem dopisując owe znamiona w opisie czynu orzekł by na niekorzyść oskarżonego, co z kolei byłoby sprzeczne z zasadą wyrażoną w art. 443 kpk.

Przypisanych mu czynów oskarżony w obu przypadkach dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art. 64 § 1 kk, będąc w przeszłości karanym za umyślne przestępstwa podobne do będącego przedmiotem sprawy. Przystępstw aktualnie przypisanych oskarżony dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności przekraczającej wymiar 6 miesięcy.

Wobec faktu, że oba zarzucane oskarżonemu czyny były tożsame co kwalifikacji prawnej, a także zostały przez niego popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zasadne było zakwalifikowanie ich jako popełnionych w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk.

Przy wymiarze kary wobec oskarżonego Sąd miał na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk, bacząc by dolegliwość kary nie przekroczyła stopnia winy, uwzględniając przy tym stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów jako średni, jednocześnie wymierzając karę wzięto pod uwagę uprzednią karalność S. D., w tym fakt popełnienia czynów w warunkach recydywy, a nadto złą opinię w miejscu zamieszkania oskarżonego oraz w Areszcie Śledczym.

Z tych też wszystko względów orzeczono za przypisany oskarżonemu ciąg przestępstw karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, uznając jednocześnie, iż oskarżony nie jest na tyle zdemoralizowanym sprawcom, aby wymierzyć karę w górnych granicach.

Kara w tym wymiarze jest współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów oraz słuszna w odbiorze społecznym. W opinii Sądu spełni cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej. Powinna również wystarczyć dla osiągnięcia celów wychowawczych i wdrożeniowych do przestrzegania porządku prawnego zarówno u oskarżonego, który powinien zrozumieć, iż nie można bezkarnie łamać prawa oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W opinii Sądu oskarżony nie zasługiwał na warunkowe zawieszenie wykonania kary, albowiem dotychczas orzeczone wobec niego kary nie spełniły celów wychowawczych.

O kosztach związanych z udzieloną oskarżonemu obroną z urzędu orzeczono na podstawie § 14 ust.2 pkt. 3, § 16, § 19 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, przyjmując, iż obrońca uczestniczył łącznie w 4 rozprawach. Zasądzona na rzecz obrońcy kwota 826,56 zł, uwzględnia kwotę podatku VAT.

Na podstawie art. 624 § 1 kk Sąd z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając wydatki rachunek Skarbu Państwa.